

“És un record esborrat, però no oblidat”

El lloretenc es vol classificar avui per a la final dels 3.000 obstacles del mundial de Moscou

'Mully' lamenta el que li va passar fa un any i les seves conseqüències, i demana que Catalunya sigui independent: “Ei, deixeu-nos marxar, no passa res!”

Àngel Mullera, a Palafrugell, en l'últim entrenament abans de marxar. Foto: LLUÍS SERRAT.

Àngel Mullera (Lloret de Mar, 1984) corre avui en un mundial d'atletisme per tercer cop. I ho fa un any després de debutar en els Jocs tot i els esforços de les màximes autoritats esportives espanyoles, que l'acusaven d'haver seguit un pla de dopatge, per impedir-ho.

Tercer mundial. Què n'espera? Sí, el tercer. El primer a Berlín vaig arribar una mica just. A

Taegu sí que vaig arribar bé, però la climatologia em va matar: en l'últim 500 em vaig fondre. Ara, arribo perfecte. Tinc 29 anys, m'he preparat bé durant tot l'any i, sobretot, he madurat. Quan no m'he trobat bé m'he escarrassat com a París, on vaig fer la mínima. Em veig en un moment de forma molt i molt bo. Aquesta setmana [la passada] em trobava molt bé, amb les cames fresques i assimilant els entrenaments. I amb moltes ganes! Per mi la final és dilluns [avui] i esperem que pugui complir aquest somni. Amb quina marca seria? Entren 15, i depèn del criteri. Però sobre els 8:22 o 8:23 pot ser perquè corres al matí, que no és el mateix que a la tarda. S'ha de veure i també depèn de la semifinal que et toqui. Si és la tercera pots jugar més amb el temps i la primera és com una loteria [ahir es va saber que li toca la primera, a les 10:10 hora local, les 8:10 hora catalana]. Està en el seu millor moment, com fa un any amb el

8:13. Sí. Fins i tot quan vaig córrer el preolímpic estava molt i molt bé. Després va passar el que ja se sap. I ara estic igual, però millor. Sé llegir millor les carreres, sóc més valent i, si he de sortir tercer o quart per veure millor l'obstacle, no passa res. No són invencibles els kenyans, i si estàs allà dins la semi els pots guanyar. Tampoc és l'objectiu guanyar-los, sinó passar. És un reforç ser el veterà dels representants d'Espanya? Sí que reforça, perquè no només tens mundials, sinó Diamond Leagues, curses internacionals... Crec que arribo per fer la meua millor marca internacional. A Londres també hagués sigut molt bona, però hem de pensar en el present i aquest és el millor moment. Alaiz i Martos hi arriben més com un premi, que potser arriben a la final i tot. Però jo aquesta etapa ja l'he passat i ara, per mi, ja no és un premi: tinc responsabilitat i m'agrada. Perquè vol dir que vaig creixent. Si encara ho fos voldria dir que no he millorat. Quin record en té dels Jocs? És un record esborrat: no m'he entrenat pensant en l'any passat, sinó pensant en aquest any, en el mundial. Crec que córrer per ràbia al final t'acaba bloquejant. És un record esborrat, però no oblidat. És una cosa que va passar i al final vaig anar als Jocs. Tot i no anar-hi en les millors condicions, al final es va fer justícia. La conclusió és que no m'he entrenat per ràbia, sinó perquè és la meua professió i he de seguir entrenant-me, i m'he de demostrar que puc estar allà. Sé que puc ser un dels 15 millors del món, i per això m'he entrenat. A l'hivern li va costar. Era un moment molt difícil i sabia que sol no me'n podria sortir. Tothom m'ha acollit, m'ha agafat, m'ha dit que tranquil, que tingués paciència, que tot arriba. I finalment vaig agafar la forma: vaig quedar el 13 d'Espanya de cros, que és la meua millor posició

en un estatal. I a l'estiu també em va costar, quan vaig començar a saltar obstacles. No volia exigir-me coses que potser hagués pagat durant la temporada. Sabia que potser em costaria més, però que treballant tornaria a estar bé. Marta Domínguez i Contador van donar positiu i van tenir suport. Fins i tot el president del govern espanyol, al seu moment. Amb possibilitats de medalla, hauria estat diferent? Crec que sí. El que he viscut és que si tens possibilitats de guanyar medalla t'ajuden. Si no, se'n renten les mans. Perquè jo no vaig donar positiu de res. Van ser uns correus que es veia clarament que estaven manipulats. La Marta Domínguez encara, que hi havia escoltes telefòniques, però Contador va donar positiu. Que carn o no carn, però va ser el TAS el que el va sancionar. I tot i així tot Espanya, sobretot des de Madrid i no sé si perquè era de Pinto, li va donar suport. I dius: què passa aquí? Si voleu em dopo per aconseguir medalla i així em doneu suport. Et fan pensar moltes coses... Que facin el que vulguin: jo sóc de Lloret de Mar, tinc la meva gent i m'entreno aquí. I seguiré igual. Si em tornen a fer mal tornaré a donar la cara. Com acaba el procés? Tot tancat. I amb dos mesos. El TAS en el mateix moment ja em va donar la raó per poder anar als Jocs. I els expedients que em volien obrir, tant que insistien, a l'octubre, el dia del meu sant, el dia 2, ja va quedar tot tancat. És a dir, que un cas que semblava que s'allargaria tant, en dos mesos i encara perquè hi havia l'agost entremig, va quedar tot tancat. La manifestació a Lloret va ser el seu punt d'inflexió? Estava enfonsat. Venia de Madrid i quan vaig veure el que van fer dos amics meus, l'Albert Robert i la Marta Grabulosa, que són els que ho van organitzar, em vaig quedar... Perquè realment pots entendre que el primer dia la gent es faci una mica enrere, tot el que havia sortit era dolent i només creien en la meva persona perquè jo tampoc havia fet declaracions. Els meus advocats em deien que estigués tranquil i no digués res. I que hi fos la gent de Lloret, i gent de fora que va venir, em va fer veure que havia d'anar als Jocs per ells. Per mi i per ells. A la Vila Olímpica no es va sentir aïllat? No hauria d'haver sortit algú a defensar-lo... No, aïllat no. Es pot entendre que públicament no es digui res perquè la gent tampoc vol que es parli o que pensin que ho fan de cara a la galeria, per molts motius. Però jo no esperava que em tractessin d'una manera o una altra, allà. Una cosa molt bona va ser quan, a la nit, vaig anar a sopar al menjador i tot l'equip d'hoquei herba es va aixecar i em va aplaudir. Va ser, per mi, el moment més emocionant que vaig viure en tot l'estiu. Vaig dir: demà em menjo la pista. Al final vaig caure, però amb els atletes no vaig tenir cap problema. Amb els que em duia molt bé, molt bé, i amb els que no, sobretot en Víctor Garcia, que es va retirar i va ser molt poc company perquè va dir coses que realment no feien falta. Durant el procés? Sí. I allà també va fer unes declaracions a un diari que estava molt tens perquè compartíem apartament i bany. I era mentida: sí que estàvem en el mateix, però n'hi havia dos. I a la premsa ja li agrada. I a ell, també. El seu cicle és Rio, no? L'any que ve, amb 30, és l'edat ideal perquè hi ha el campionat d'Europa i crec que puc aconseguir una medalla, un podi. I a llarg termini Rio, és clar, amb 32 anys encara estaré amb més plenitud: és una edat boníssima si veus les marques personals dels atletes que tinc al davant, i jo tinc la sisena de tots els temps a Espanya. Rio ho puc preparar molt bé. I allà potser sí que pensaré més amb el 2012. M'explica el secret de Lloret perquè surtin tants atletes? El millor entrenador d'Espanya i del continent, però no es valora com el futbol i no surt a la premsa. Isidro Giménez és una persona a qui li encanten les proves tècniques, els 400 tanques, els obstacles... En Jonathan Romero i l'Anna Quílez no feien obstacles. Però quan van arribar als juvenils, els van dir que en farien i van anar al mundial. Mundial i europeu... En Jonathan Romero ha fet millor marca que jo quan era júnior de segon. L'Anna Quílez ha fet dos anys seguits rècord de Catalunya, júnior i promesa. És espectacular. I el millor és que els agafa i els puja cap amunt. Això és molt difícil. El secret és ell.

Publicat a:

-EL 9 Esportiu 12-08-2013 Pàgina 20

-EL 9 Esportiu Comarques Gironines 12-08-2013 Pàgina 24

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/8-esports/56-mes-esport/669725-es-un-record-esborrat-pero-no-obli-do.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss